

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 394/23	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
Wyrok Sądu Rejonowego w Tomaszowie Mazowieckim z dnia 20 marca 2023 roku sygn. akt II K 241/22			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
oskarżyciel posiłkowy			
oskarżyciel prywatny			

obrońca		
oskarżony albo skazany w sprawie o wydanie wyroku łącznego		
inny		
1.3. Granice zaskarżenia		
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia		
na korzyść na niekorzyść	w całości	
w części	co do winy	
co do kary		
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu	

	przypisanego oskarżonemu	
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka	
	art. 439 k.p.k.	

	brak zarzutów			
1.4. Wnioski				
uchylenie	zmiana			
2. USTALENIE FAKTÓW W ZWIĄZKU Z DOWODAMI PRZEPROWADZONYMI PRZEZ SĄD ODWOŁAWCZY				
2.1. Ustalenie faktów				
2.1.1. Fakty uznane za udowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2. Fakty uznane za nieudowodnione				
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.2. Ocena dowodów				
2.2.1. Dowody będące podstawą ustalenia faktów				

Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu	
<p>2.2.2. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)</p>			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
<p>3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW I WNIOSKÓW</p>			
Lp.	Zarzut		
1	<p>Obrazy przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia:</p> <p>- art. 7 kpk poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranych w sprawie dowodów co</p>	<p>zasadny</p> <p>częściowo zasadny</p> <p>niezasadny</p>	

polegało na przyjęciu przez Sąd orzekający, iż świadek A. W. zeznając podczas wszystkich rozpraw sądowych w niniejszej sprawie mogła nie pamiętać przebiegu zdarzeń, co doprowadziło Sąd do błędnego wniosku przyjęcia za wiarygodne wyłączenie zeznania świadka złożonego w dniu zdarzenia objętego aktem oskarżenia przy pełnym pominięciu zeznań złożonych dwukrotnie w toku rozpraw sądowych, jak również nie rozważeniu przyczyn dla których zeznania te zostały zmienione - mimo wyraźnego wskazania przyczyn tej zmiany przez świadka,

- art. 170 § 1 pkt 4 i 5 w zw. z art. 5 i 74 § 1 kpk poprzez oddalenie i pozostawienie bez rozpoznania wniosków dowodowych zgłoszonych przez obronę tj. uzupełniającego przesłuchania świadka A. W. w sytuacji gdy przeprowadzenie ww.

zawnioskowanego

dowodu było konieczne dla wyjaśnienia powodów rozbieżności i zmiany zeznań świadka, co doprowadziłoby Sąd do ustalenia rzeczywistego przebiegu zdarzenia z udziałem oskarżonego.

Błędu w ustaleniach faktycznych Sądu I Instancji, a przyjętych za podstawę orzeczenia mający wpływ na jego treść polegający na niesłusznym uznaniu, że w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego są podstawy do przyjęcia, iż oskarżony T. Z. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu, co ustalono wyłącznie w oparciu o zeznania świadka złożone na etapie postępowania przygotowawczego pomijają, iż dalsze twierdzenia świadka A. W. świadka M. B. i A. K. negujących ruch pojazdu oskarżonego jak i J. P.,

Pominięcie wątpliwości przemawiających na

korzyść oskarżonego w postaci wydruku z systemu (...), iż pojazd nie poruszył się w ww. dniu zdarzenia, zeznań świadków którzy stwierdzili iż ww. pojazd nie poruszał się w dniu objętym opisem czynu oskarżonego, zeznań świadka J. P. który wskazał, iż ww. dniu przestawiał pojazd oskarżonego. które to naruszenia w konsekwencji doprowadziły do dokonania przez Sąd błędnych ustaleń faktycznych przyjętych za podstawę wyroku polegające na błędnym uznaniu, że Oskarżony popełnił zarzucany mu czyn podczas, gdy brak jest jednoznacznych i wystarczających dowodów świadczących o winie Oskarżonego, co w konsekwencji doprowadziło do jego bezpodstawnego skazania za czyn określony w art. 178a § 1 kk.

Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny

Błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia może wynikać bądź z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd „braku”), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd dowolności). Może on więc być wynikiem nieznanomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7 kpk), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. W orzecznictwie podnosi się jednak, że zarzut ten jest słuszny tylko wówczas: „gdy zasadność ocen i wniosków, wyprowadzonych przez sąd orzekający z okoliczności ujawnionych w toku

przewodu sądowego, nie odpowiada prawidłowości logicznego rozumowania”, nie może on natomiast sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu (w. SN z 24 marca 1975 r., II KR 355/74, OSNPG 9/1995, poz. 84), przy czym jest to aktualne jedynie przy zarzucie błędu o charakterze „dowolności”. Tego typu zarzut co do błędu w ustaleniach faktycznych to bowiem, nie sama odmienna ocena materiału dowodowego przez skarżącego, lecz wykazanie, jakich konkretnych uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w dokonanej ocenie materiału dowodowego (w. SN z 22 stycznia 1975 r., I KR 197/74, OSNKW 5/1975, poz. 58).

W związku z tym, stwierdzić należy, iż nietrafny jest zarzut błędu w ustaleniach faktycznych mający polegać na nieuprawnionym przyjęciu, iż oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu w

konsekwencji
niekorzystnej dla
niego oceny
dowodów
zgromadzonych w
sprawie - oceny,
która zdaniem
skarżącego miała
nastąpić w wyniku
obrazy przepisów
postępowania tj. art.
5 i art. 7 kpk.

Sąd Rejonowy w
Tomaszowie
Mazowieckim
zasadnie przypisał
T. Z. sprawstwo
zarzucanego mu
czynu, gdyż w
sposób uprawniony
oparł się na
dowodach
obciążających
oskarżonego
odmawiając
jednocześnie wiary
jego wyjaśnieniom.
W tym zakresie
podzielić należy
przede wszystkim
wniosek Sądu I
instancji dotyczący
tego, że na wiarę
zasługują pierwotne
zeznania A. W..
Wymieniona w toku
postępowania
sądowego nie była
już co prawda
w stanie z
całą stanowczością
potwierdzić, że
widziała jak
oskarżony kieruje
pojazdem, jednakże
nagranie zgłoszenia
telefonicznego do
Centrum
Powiadamiania

Ratunkowego w Ł. nie pozostawia w tym zakresie żadnych wątpliwości (por. k. 267). A. W. relacjonuje w nim operatorce całą sytuację oraz wynikające z niej obawy. Opowiada o tym, że oskarżony, który znajdował się w stanie upojenia alkoholowego wsiadł za kierownicę pojazdu, zaś podjęta przez świadka próba powstrzymania go przed jazdą poprzez wyciągnięcie kluczyków ze stacyjki nie powiodła się. Ponadto informuje, że w związku z tym, zachodzi wysokie ryzyko, że T. Z. może zrobić komuś krzywdę. W trakcie tego, obserwuje natomiast na żywo, że oskarżony rusza samochodem i od razu przerażonym tonem mówi o tym unosząc głos oraz domaga się jak szybszej interwencji (por. 25 sekunda nagrania). Treść tej zarejestrowanej wypowiedzi A. W., którą składała na gorąco w trakcie zdarzenia w pełni uprawniała Sąd I instancji do przyjęcia, że jej pierwsze (kategoryczne)

zeznania złożone na etapie dochodzenia najbardziej wiarygodne.

Późniejsze zaś wypowiedzi świadka i brak pewności musiały wynikać z upływu czasu i emocji, które jej towarzyszyły.

Na aprobatę nie zasługiwał ten fragment apelacji, w którym podnoszono, iż A. W. nie mogła zaobserwować oskarżonego jak kierował autem z racji tego, że dzwoniła z telefonu stacjonarnego, który miał się znajdować w przedpokoju. Świadek wskazała bowiem wyraźnie, że telefon stacjonarny jest bezprzewodowy (por. k. 245 odw.). Tym samym, nie było żadnych przeszkód, aby ze słuchawką w ręku przemieściła się w takie miejsce (na balkon), z którego spokojnie mogła obserwować przebieg zdarzenia.

A. W. była kluczowym świadkiem w niniejszej sprawie. Nie miała najmniejszych powodów, aby niesłusznie obciążać oskarżonego.

Zareagowała spontanicznie na zaistniałą sytuację. Podjęła próbę wyciągnięcia kluczyków ze stacyjki, a wobec tego, że jej się to nie udało wróciła do domu i zadzwoniła na numer alarmowy. Pomimo tego, że na etapie postępowania sądowego nie była już pewna tego, co zaobserwowała, to treść zarejestrowanego zgłoszenia telefonicznego, które wykonała nie pozostawia najmniejszych wątpliwości odnośnie tego, iż widziała jak oskarżony kieruje autem. Pierwotne zatem zeznania, które złożyła na etapie dochodzenia słusznie stanowiły podstawę dla zasadniczych ustaleń w niniejszej sprawie. Dowód z nagrania zgłoszenia do Centrum Powiadamiania Ratunkowego w Ł. posiada obiektywny charakter. A. W. była już trzykrotnie przesłuchiwana w niniejszej sprawie oraz szczegółowo rozpytywana odnośnie treści swoich zeznań. Wniosek zatem o

przesłuchanie jej po raz czwarty słusznie został oddalony przez sąd rejonowy jako zmierzający w sposób oczywisty do przedłużenia postępowania.

W przedmiotowej sprawie nie doszło do obrazy art. 5 § 2 kpk, bowiem sąd poczynił nie budzące jego wątpliwości ustalenia faktyczne, a zatem nie powziął wątpliwości w tej kwestii. Unormowana w tym przepisie zasada in dubio pro reo nie może stwarzać pretekstu do uproszczonego traktowania wątpliwości. Jak bowiem wyraźnie wynika z jego brzmienia, reguła ta ma zastosowanie dopiero wtedy, gdy mimo wszelkich starań organu prowadzącego postępowanie nie da się usunąć występujących wątpliwości. Jest to więc swoista „ostateczność” – „dyrektywa ostatecznego wyjścia”. Wszelka wątpliwość w zakresie ustaleń faktycznych powinna być wyjaśniona i usunięta przez

wszeczną inicjatywę dowodową organu procesowego i gruntowną analizę całego dostępnego materiału dowodowego. Dopiero wtedy, gdy po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości wątpliwość nie zostanie usunięta, należy ją wytłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Należy również podkreślić, iż wątpliwości, o jakich mowa w art. 5 § 2 kpk to wątpliwości Sądu, nie zaś strony procesowej wyrażającej odmienny pogląd w przedmiocie oceny całokształtu ujawnionego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności oceny wiarygodności dowodów stanowiących podstawę ustaleń faktycznych. Nie można zatem zasadnie stawiać zarzutu obrazy przepisu art. 5 § 2 kpk podnosząc wątpliwości strony, a konkretnie obrońcy oskarżonego co do treści ustaleń faktycznych, bowiem dla oceny

czy w sprawie doszło do naruszenia zasady in dubio pro reo istotne jest jedynie to czy sąd powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego (patrz: wyrok Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z 15 lipca 2010 r. w sprawie II AKa 183/10).

W przedmiotowej sprawie sąd rejonowy poczynił ustalenia faktyczne w sposób niewątpliwy, po dokonanej w sposób swobodny, zgodny z dyrektywami zawartymi w przepisach art. 7 kpk ocenie całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie.

Podkreślenia również wymaga, że zasada in dubio pro reo nie nakazuje sądowi orzekającemu czynienia ustaleń w oparciu o dowody najbardziej korzystne dla oskarżonego.

W powyższym kontekście wskazać

należy, iż wydruk z geotrackingu nie wywołuje wątpliwości, które prowadzić powinny do ustaleń najbardziej korzystnych dla oskarżonego.

Wskazanie bowiem dystansu „0,00” widoczne na raporcie z k. 107, zgodnie z wyjaśnieniami od (...) Sp. z o. o. z 17 marca 2022 r. (por. k. 210) mogło oznaczać poza uruchomieniem zapłonu możliwość przejechania kilku metrów (przeparkowanie pojazdu na niewielkim dystansie). Taka natomiast ewentualność w żaden sposób nie klóci się z pierwotnymi zeznaniami A. W., gdyż podawała ona, że pojazd przejechał ok. 5 metrów. Wymienione zatem dowody pozostają w zgodzie i słusznie stanowiły podstawę ustaleń faktycznych.

Wracając jeszcze do zarzutu obrazu art. 7 kpk w ocenie wyjaśnień oskarżonego i zeznań świadków M. B., J. P. i A. K. wskazać należy, że

Sąd I instancji ma ustawowo zagwarantowaną swobodę w ocenie przeprowadzonych dowodów i ocena ta podlega ochronie przewidzianej w art. 7 kpk dopóty, dopóki nie zostanie wykazana jej błędność. Jak słusznie przyjmuje się w orzecznictwie, przekonanie sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 kpk wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całości kształtu okoliczności sprawy (art. 410 kpk) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 kpk); stanowi wynik rozważenia wszystkich tych okoliczności, przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk); jest wyczerpująco i logicznie – z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego – argumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424

§ 1 pkt 1
kpk); (por.m.in.
postanowienia Sądu
Najwyższego z: 24
lutego 2011 r. w
sprawie III KK
382/2010 r., z 7 lipca
2010 r. w sprawie
II KK 147/2010, z
13 czerwca 2007
r. w sprawie V
KK 5/2007, z
25 września 2002
r. w sprawie
II KKN 79/2000
oraz wyroki Sądu
Najwyższego z: 22
lutego 1996 r. w
sprawie II KRN
199/95, 9 listopada
1990 r. w sprawie
WRN 149/90). Sąd
odwoławczy
rozpoznający
apelację dokonuje
natomiast kontroli
swobodnej oceny
dowodów dokonanej
przez Sąd pierwszej
instancji (porównaj:
T. Grzegorzczak, J.
Tylman, Polskie
postępowanie karne,
Wydawnictwo
Prawnicze
LexisNexis,
Warszawa 2003 r., s.
90 - 94; S. Waltoś,
Proces karny - zarys
systemu,
Wydawnictwo
Prawnicze Lexis
Nexis, Warszawa
2003 r., s. 255
- 259). Może
przy tym poprzestać
na odwołaniu się
do rozważań Sądu
I instancji, gdy
zarzuty apelacji

ograniczają się do
głosłownej
polemiki z oceną
Sądu (tak: wyrok
Sądu Najwyższego z
9 grudnia 2021 r.
w sprawie II KK
170/21).

W przeciwieństwie
do tego, co zostało
zarzucone w apelacji
Sąd a quo należy
zweryfikować
wyjaśnienia
oskarżonego i
zeznania świadków
obrony. W sposób
uprawniony obalona
została teza, jakoby
oskarżony po
spożyciu alkoholu
już nie przestawiał
pojazdu.

Sąd I instancji
dokonując oceny
dowodów i
sporządzając
uzasadnienie nie
naruszył art. 7
kpk. Wbrew bowiem
wybiórczym i
nieuprawnionym
twierdzeniom
apelacji z treści
całokształtu
pisemnych
motywów wyroku
wynika, jakie fakty
sąd uznał za
udowodnione lub
nieudowodnione, na
jakich w tej
mierze oparł się
dowodach i dlatego
nie uznał dowodów
przeciwnych.
Przeprowadzona zaś
ocena materiału

dowodowego mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów, gdyż pozostaje w zgodzie z zasadami prawidłowego rozumowania, wskazaniami wiedzy i doświadczenia życiowego. Apelacja obrońcy natomiast stanowi w istocie rzeczy jedynie wybiórczą polemikę z ustaleniami sądu rejonowego, która zdaje się nie dostrzegać wymowy nagrania ze zgłoszenia do (...) i nie wskazuje jakich konkretnie uchybień w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego miał się dopuścić Sąd I instancji w dokonanej ocenie, zaś podnoszone wątpliwości nie zasługują na uwzględnienie. A. W. kategorycznie przecież utrzymywała, że interwencję podjęto wobec tego mężczyzny, który kierował pojazdem, a wcześniej uniemożliwił jej wyjęcie kluczyków ze stacyjki. Nie sposób jest zatem podzielić wątpliwości zgłaszanych przez obronę w zakresie osoby sprawcy i

uznać je należy za nieuprawnione.		
Wniosek		
O zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie oskarżonego.	zasadny częściowo zasadny niezasadny	
	Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.	
	Z uwagi na to, że zarzuty apelacji okazały się niezasadny, to wniosek również nie zasługiwał na uwzględnienie.	
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU		
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności		
5. ROZSTRZYGNIECIE SĄDU ODWOŁAWCZEGO		
5.1. Utrzymanie w mocy wyroku		

sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot utrzymania w mocy	
Zaskarżony wyrok w zakresie orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów oraz świadczenia pieniężnego i zaliczenia okresu zatrzymania prawa jazdy, a także rozstrzygnięcia o wydatkach poniesionych w postępowaniu przygotowawczym oraz przed sądem I instancji.		
Zwięźle o powodach utrzymania w mocy		
Z uwagi na to, że zarzuty apelacji okazały się niezasadne, brak było podstaw do zmiany wyroku co do istoty sprawy.		
5.2. Zmiana wyroku sądu pierwszej instancji		
	Przedmiot i zakres zmiany	
Wyeleminowanie z opisu czynu przypisanego		

<p>oskarżonemu pierwszego wymienionego w nim wyniku badania stanu nietrzeźwości w postaci „2,00 mg/l”.</p> <p>Złagodzenie orzeczonej kary poprzez wymiarzenie w miejsce kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania grzywny w wysokości 100 stawek dziennych po 10 złotych.</p>	
<p>Zwiąże o powodach zmiany</p>	
<p>W świetle opinii (...) w Ł. z 20 września 2021 r. pierwszy pomiar badania powietrza wydychanego uzyskany o godz. 19:47 (2,00 mg/l) za pomocą urządzenia typu (...) nie koreluje z pozostałymi pomiarami i jest znacznie wyższy. Przyczyną takiego stanu rzeczy może być najprawdopodobniej alkohol zalegający w jamie ustnej i przełyku badanego, który zawyżył wynik tego badania. W związku z tym wynik</p>	

badania powietrza
wydychanego
wykonany o godz.
19:47 należało
odrzuć i nie
uwzględniać go (por.
k. 150-151). Dlatego
też, Sąd Okręgowy
wylimitował ww.
wynik z opisu
czynu przypisanego
oskarżonemu.

Ze względu na
powyższe
znacznemu
zmniejszeniu uległ
także stopień
społecznej
szkodliwości czynu
oskarżonego.

Wartość bowiem
stanu nietrzeźwości
w jakim znajdował
się T. Z. „zmalala”
o połowę. Ponadto
zaś, uwzględnieniu
podlegać musiało
to, że oskarżony
przejechał pojazdem
zaledwie kilka
metrów po miejscu
parkingowym i nie
był dotychczas
karany. Z drugiej
jednak strony wziąć
trzeba było pod
uwagę, że pojazd,
którym kierował to
auto dostawcze, a
stan nietrzeźwości
nawet pomimo
wspomnianej
korekty był bardzo
znaczący. W związku
z tym, ostatecznie
dojść należało do
wniosku, iż
orzeczona kara
pozbawienia

wolności z
warunkowym
zawieszeniem jej
wykonania jest
rażąco surowa i
dlatego w jej miejsce
Sąd Okręgowy
wymierzył
oskarżonemu
grzywnę w
wysokości 100
stawek dziennych po
10 zł.

W przypadku
bowiem, w którym
ustawa przewiduje
możliwość wyboru
rodzaju kary, należy
w pierwszej
kolejności rozważyć,
czy cele kary nie
zostaną spełnione
przez karę
wolnościową (in
dubio pro libertate).
Wskazuje na to,
w szczególności
katalog kar zawarty
w treści art. 32
kk oraz kolejność
kar przewidzianych
w art. 178a §
1 kk. W obydwu
przypadkach na
samym początku
wymieniana jest
najłagodniejsza kara
w postaci grzywny, a
na końcu najbardziej
dolegliwa kara
pozbawienia
wolności. Ponadto,
stosownie do treści
art. 58 kk, jeżeli
ustawa przewiduje
możliwość wyboru
rodzaju kary, a
przestępstwo
zagrożone jest karą

nieprzekraczającą 5 lat, sąd orzeka karę pozbawienia wolności tylko wtedy, gdy inna kara lub środek karny nie może spełnić celów kary.

Mając to na uwadze, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że w niniejszej sprawie stopniowi winy oskarżonego oraz społecznej szkodliwości jego czynu najpełniej odpowiada kara grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych, która ponadto pozwala na osiągnięcie zapobiegawczych i wychowawczych celów kary w stosunku do oskarżonego jak i ogółu społeczeństwa.

Wymierzona grzywna pozostaje w zgodzie z zasadami wymiaru kary w zakresie oddziaływania prewencyjnego i czyni zadość społecznemu poczuciu sprawiedliwości oraz osiągnie swoje cele w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Jednocześnie jednak

kara taka nie będzie postrzegana jako wyraz pobłażliwości wobec oskarżonego, który dopuścił się przestępstwa o znacznym stopniu społecznej szkodliwości i może zostać uznana za sprawiedliwą. Konieczność przecież, zaangażowania finansowego stanowić będzie realnie odczuwalną konsekwencję o charakterze majątkowym.

W oparciu o stosunki majątkowe, możliwości zarobkowe oraz dochody oskarżonego, który posiadając wykształcenie zawodowe osiąga niewielkie dochody, Sąd ustalił wysokość stawki dziennej na kwotę 10 zł.

5.3. Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji

5.3.1. Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia

1.1.		art. 439 k.p.k.	
------	--	-----------------	--

Zwięźle o powodach uchylenia			
2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
4.1.		art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwięźle o powodach uchylenia			
5.3.2. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania			

5.4. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. KOSZTY PROCESU		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
3	<p>Z uwagi na zmianę rodzaju kary, sąd odwoławczy, na podstawie o art. 3 ust. 1 w zw. z art. 10 ustawy z 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 z późn. zm.) wymierzył oskarżonemu jedną opłatę za obie instancje według kary przez siebie orzeczonej tzn.100 zł.</p> <p>W oparciu natomiast o art. 627 kpk w zw. z art. 634 kpk, sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 20 zł tytułem zwrotu</p>	

	wydatków w postępowaniu odwoławczym, na którą to sumę złożył się ryczałt za doręczenie wezwań i innych pism w II instancji postępowania sądowego.
7. PODPIS	

Załącznik do formularza UK 2

1.3. Granice zaskarżenia	
Kolejny numer załącznika	1
Podmiot wnoszący apelację	obrońca
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	całość wyroku
1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia	
na korzyść na niekorzyść	w całości
w części	co do winy
co do kary	
	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia
1.3.2. Podniesione zarzuty	
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji	

	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu
	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu
	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia
	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia
	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przepadku lub innego środka
	art. 439 k.p.k.
	brak zarzutów
1.4. Wnioski	
uchylenie	zmiana